

Středa 16. srpna 2006

Svátek má Jáchym

V tomto nesmírném zmatku je jen jedna věc jasná: čekáme na příchod Godota.

Samuel Beckett
(Čekání na Godota)

Maceška

Kolik je to let? Sedm. Sedmý šťastný rok tu učím neverbální komunikaci. Jedna z podstatných lekcí je omimice. Neníná našem těle displej, ze kterého bychom vykoukali víc. První, podle čeho se na lidech orientujeme, je ta tajemná souhra svalového napětí a prokrvení kůže v lidské tváři... trochu kostí, trochu masa, trochu skvrn a trochu barev... Potom té sou-

hře říkáme „výraz“, ale stejně nikdo nemá páru, co to vlastně je.

Existuje drobná květinka, kterou všichni známe, panenka venkovských zahrad, viola tricolor aneb maceška trojbarevná. Vybavujete si? Ten kvítek připomíná lidský obličej. Je antropomorfní čili člověku něčím podobný. Všechny jazyky, do kterých dohlédnu, ten výraz nějak vyjadřují. Ale jak?

U nás – stejně jako v němčině a v severských jazycích (Stiefmuetterchen, stemorsblom, styvmorsviol) – se to kvítko

tváří jako macecha. Macechy nemají v mýtech a pohádkách zrovna dobré skóre. Osiřelo dítě o půl druhém létě, vzpomínáte? Matka byla hodná, ale macecha ne. Ta když vlasy češe, krv potůčkem teče, když nožičky myje, o škopíček bije. Jednoznačně záporná postava. Ale už za plotem, na Slovensku... a taky v Maďarsku a Finsku... je to sirotka (arvacska, orvoki) aneb sirotek. Vokán a další grafické speciality si prosím doplňte sami, nemám je ve fontu, a sami si představte ten výraz. Jak vypadá osiřelé dítě? Smutně, vyjukaně, trochu depresivně...

pokračování na straně 2

Páni a dámy od divadla, to je ale úplně jiná dramatická figura nežli macecha, vidíte? Budeme asi muset přeobsazovat.

Rusky: Aňjutini glazki, Aniččina očka. Hezká, okatá, nejspíš hodně mladá, tak požádáme casting, aby se poohlédli po nějaké veselé holčince z konzervatoře. Polsky: bratek, bratříček. Tak na to zas hledejme kluka... ale žádného Roema ani Jamese Bonda, spíš sympatáka nežli sexy idola. Francouzsky: la pensée, doslova myšlenka, tedy zamyšlená. To bude nějaká charakterní herečka středního věku, tragická intelektuálka... Greta Garbo ve svých nejlepších letech. (Aniččina očka by božská Garbo hrát nemohla.)

Angličtina nabízí hnedle tři verze. Ta klasická zní heartsease aneb pokoj srdce, srdce v pohodě. Kterého pohodáře bychom obsadili? Labudu? Kouzelného dědečka Lálu Peška? -Současný anglický výraz je pansy, což je ve slangu zženštilý mladík nebo teploušek. To je dost jiný výklad postavy, pane režisére! Nenapadá vás na tu roli někdo? Aha, ne. - A konečně v dialektu je to Johnny-jump-up!, Jendo vyskoč!, fajn, to uděláme konkurs, ctižádostivé maminky přivedou stovky dětí, vybereme kloučka kolem pěti let. Nebo že bychom radši hledali seniora? Vloni jsem v Hronově sdílela pokoj s Číňankou paní Song. Zeptala jsem se jí, jestli i v Číně je maceška květ „s lidskou tváří“. Odpověděla ihned svou rozmlouvu češtinou: „Ovšem! My tomu říkáme Starcův ksicht.“

Co z toho pro nás, milí seminaristé, plyne: žádný všepłatný výraz neexistuje. Svět se na nás tváří tak, jak se ho sami rozhodneme nahlížet. Ten kvítek kvete všude stejně. Na Číňany se dívá jako stařec a na Rusy jako okatá Anička. Tváří se pokojně, zženštile, zamyšleně, osiřele, jako klouček, jako děvče, macešsky i bratrsky. Ve skutečnosti se netváří vůbec nijak. Je to v našem pohledu a zraku, v naší náladě a duši, jak se nám jeví tvář světa. „Zamračený člověk potkává samé zamračené lidi,“ říká italské přísloví. Svět je jen zrcadlo. Dívá se na nás přesně tak, jak jsme schopni a ochotni ho vidět... a je to jen trochu skvrn a trochu barev... trochu kostí, trochu masa... trochu jsi to ty a trochu já.

Daniela Fischerová

JSEM STAROMÓDNÍ HUMANISTA

Na Jiráskův Hronov jezdí od poloviny devadesátých let. Je lektorem PC klubu, jeho názory jsou vždy velmi fundované a konsistentní. Má své příznivce i odpůrce. Mnohé provokuje až jakousi úpornou starostovskostí a staromilností, která jako by do tohoto světa a času již nepatřila. Vážím si ho proto, i když jsme každý hodně jiný. JAKUB KORČÁK... Ročník 1961, absolvent režie DAMU (1984), s profesionální režii začínal v Olomouci, hostoval ve Zlíně, Ostravě, Pardubicích, Brně, Hradci Králové, tři roky byl v angažmá ve Vinohradském divadle, pak Městském divadle Mladá Boleslav, několik sezón v DJKT Plzeň. Nyní je uměleckým šéfem Národního divadla Brno.

Jak jste se dostal poprvé na JH?

I když jsem amatérské divadlo dělal dlouho, bylo to vždy nezávisle na jeho soutěžní a organizační struktuře. Existenci těchto věcí jsem objevil až poměrně pozdě. Právě v devadesátých letech na DAMU, kde jsem začal učit a kde mě s nimi seznámil profesor Císař. Začal jsem porotovat nějaké přehlídky v Praze a velmi záhy se dostal do celého tohoto hnutí.

V čem je pro vás amatérský divadelní svět zajímavý?

Jednak to je jiný způsob komunikace s divadlem, než jaký je v profesionálním prostředí. Dává člověku větší svobodu. A jednak jsem si uvědomil, že se tady otevírá spousta témat a dá se o nich volněji mluvit, než je to v profesionálním prostředí nebo třeba i na profesionálních festivalech. Je to pro mě prostor svobody a platforma pro témata, která jdou - nebo mohou jít - do hloubky.

Rozlišujete nějak amatérské a profesionální divadelní představení?

Ne. U amatérů člověk pochopitelně vidí určitou třeba neobratnost, neobeznámenost, ale o to víc mě to zase vyzývá, abych si ty věci ujasňoval sám v sobě. A to je někdy

podstatnější, než profesionální, vynikající, ale chladná inscenace. Takže amatérské divadlo je mimo jiné pro mě takový dobrý brainstorming...

Jaké divadlo vás zajímá?

To, které vychází ze situace. Nejvíce mě vzrušuje to, které je křehké a zároveň neokázalé. Člověk je ale složitá bytost a neznámá to, že mě nemohou oslovovat ivěci, které jsou orientované jiným způsobem. Pro mě je velmi podstatná autenticita, aby divadlo bylo věcí všech, kteří se ho účastní, aby to nebyl zvnějšku implantovaný tvar, který může být sice zajímavý, ale který často postrádá vnitřní náboj, což je to, čím já mnohdy jako divák, ale i režisér trpím. Nebo mě to vadí. Nedokážu ocenit inscenace, u kterých si racionálně rozeberu, že jdou nějakým zajímavým směrem, ale postrádají jakýsi vnitřní svár, vnitřní náboj. Zajímá mě opravdová autenticita výpovědi, a to výpovědi všech, nejenom režiséra. To je pro mě to podstatné.

Co vás takto jako diváka v životě strhlo?

Když se vrátím k představením, která ve mně nejvíce uvízla, tak jsou naprosto různorodá. Od ruského režiséra Vasiljeva a jeho „ponorů“ do lidské duše - jeho Vassu Železnovovou ze sedmdesátých let mám jako jeden z velikánských vrcholů - až třeba k silně vizuálnímu tanečnímu divadlu stylu butó japonské skupiny Sankai Juku, kterou jsem na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let viděl ve Wroclawi a která nemá nic společného s jakoukoli psychologizací a dokonce ani s činohrou. Velmi jsem byl zasažený Grotowským, do jehož studia jsem pravidelně jezdil. K nejsilnějším zážitkům patří Eugenio Barba a jeho Brecht Asches (Brechtův prach) a mnohé další jeho inscenace včetně improvizací a rituálů. Měl jsem možnost strávit s ním tři dny v Jelení hoře v Polsku a byl to pro mě jeden z nejsilnějších divadelních i životních zážitků a zkušeností. Z dalších silných zážitků se mi vybavuje nádherná inscenace v jakési továrně v Bruselu. Šlo o mezinárodní projekt Trójanek, které hrály herečky z celé Evropy. Odehrávalo se to ve staročeštině, ale v moderních kostýmech, v industriálním prostoru, písek na zemi... To je několik vrcholů, které se mně spontánně vybavily.

Proč se zabýváte režii, co vás na ní přitahuje?

Mě od začátku přitahovala literární stránka divadla a přitahovalo mě to, že se člověk při

tvorbě inscenace nějakým způsobem otevírá druhým. Režie je bezprostřední setkávání, vytváření určitých vzájemností. To je to, co mně přijde na divadle nejcennější. Zkrátka jistá intenzita existování a současně jistá vzájemnost, propojenost. To je největší devíza divadla. Dneska mám někdy pocit, že tato stránka se podceňuje, nebo ji aspoň velmi často postrádám. Prostředí je stavěné do určité formální vnějškovosti...

Jak jste z tohoto pohledu vnímal inscenaci Marmeláda pražského souboru Kámen, kde forma je podstatou celé inscenace?

Mně se ta inscenace líbila. Skoro si troufnu říct, že hodně. Byl jsem jí zasažen. Tento soubor znám již déle a vždy mě nějakým způsobem oslovil. Oni ale neusilují o vnější, prázdnou formu. I když vytvářejí velmi vytříbenou, minimalistickou, rafinovanou formu, tak je to přitom forma, která je založena na velmi intenzivních vztazích, hereckém vyznařování a situacích. Potom taková forma má smysl, je zajímavá.

Které další amatérské soubory či inscenace vás na JH oslovily?

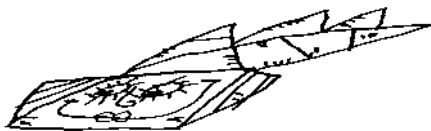
Tak na loňském JH to byla určitě inscenace souboru Karolinka Doma. Tam šlo na rozdíl od Kamene o niterné herectví, zároveň vázané na autentický zážitek z určitého regionu. Byla tam přítomna velmi autentická osobní výpověď a současně byla vyjadřována silnou metaforikou. K jiným silným zážitkům patří inscenace Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou. To je pro mě výjimečný případ absurdního divadla, které zároveň reflektuje současnou realitu. Já tento Levinského text považuju za jeden z nejlepších, které tady po revoluci vznikly. Radím k nim i text Doma.

Je možné přesadit amatéry do profesionálního prostředí?

Já se bojím, že to jde jenom částečně. Vezměme si tyto tři texty. Jsou realizovány v prostředích, kde jsou si lidé velmi spřízněni duchem. To v profesionálních divadlech, tak jak dneska existují, a týká se to i naprosté většiny studiových divadel, je nepředstavitelné. Tam jsou lidé dávání dohromady v podstatě náhodou, takže se zdaleka nejedná o soubory s hlubokou, niternou vnitřní spřízněností.

Jste – pokud vím – silně věřící člověk. Co je pro vás víra a jak se uplatňuje ve vztahu k divadlu?

Divadlo je pro mě způsob, jak klást otázky, jak hledat životní pravdu, což je pro mě to nejpodstatnější. Víra je pro mě cesta dobírání se pravdy, způsob otevírání se, konfrontace s něčím, co člověka přesahuje. A já si myslím, že divadlo by mělo vždycky tuto dimenzi mít. Divadlo, které nemá přesah, mě nezajímá. Ten přesah může být ale různý. Může být docela prostý, docela obyčejný, do světa každodennosti nebo světa intenzivních vztahů. V divadle přesahuji sám sebe. Jsem nucen stále znovu a znovu klást si otázky, kdo jsem, co jsem,

proč jsem, jestli skutečně existuji pravdivě, autenticky, jestli nežiju v sebeklamu, jestli dokážu sám sebe vidět v širším kontextu, přesáhnout zahleděnost do sebe.

A co temnota, coolness dramatika, drsný humor, mystifikace... I to jsou žánry, které vás přitahují?

Samy o sobě mně nevadí. Vadí mi, když je divadlo zneužíváno samo pro sebe, když jím chce někdo na sebe pouze upoutat pozornost nebo když jím chce jenom provokovat. Před časem to jistě mělo smysl, odtabuizovávat určité věci, neboť to byl souboj s určitým pokrytectvím, ale v dnešní době, kdy je všechno dovoleno a tlačí se tímto způsobem na pilu, mi to upřímně řečeno přijde docela obyčejně nezajímavé. Mě tyto opusy nudí víc než co jiného.

Dokáže vás něco skutečně rozčítit?

Vytáčí mě, když za divadelní inscenací cítím nějakou proklamovanou nenávist, agresi, když mám pocit, že ti lidé, když nemají odvahu být přímo teroristi nebo něco ničit, tak si to vykompenzovávají v divadle. Nesnáším, když se divadlo tímto způsobem zneužívá.

Mohl byste být konkrétní?

Tak před rokem mě tady vnitřně naštalval Hamlet souboru Kabaret Caligula. Té inscenace jsem si cenil profesionálně – samo představení bylo v mnoha směrech kvalitně udělané, ti herci mi byli dokonce sympatičtí, viděl jsem, že to jsou inteligentní lidé, kteří si o světě něco myslí. Uvěřil jsem jim, že kdyby se Hamlet psal dneska, byl by napsaný o supermanech a zprvu jsem si myslel, že poukazují na to, jak je tím svět převrácený. Pak jsem ale pochopil, že jim jde pouze o redukci světa na moc a sílu, že ta síla má dneska převládnout a kdo nepoužívá sílu a snaží se hledat porozumění je blbec. Následně mi to pak potvrdil jejich happening s popelem zesnulého Pavla Dostála. Já zkrátka jejich redukci světa na akčnost a násilí, navíc prezentovanou na věci, která je jakýmsi kultovním kamenem evropské kultury, neboť Hamlet je o určitém intelektuálním postoji ke světu, nejsem ochoten přijmout. V dnešní době bořit absolutně všechno mi přijde velmi nebezpečné. V tomto jsem staromódní humanista.

Jaký humor máte rád?

Baví mě takový humor, kdy zároveň cítím, že je to nějaký způsob vyrovnání se světem, kdy to není zábava pro zábavu, ale kdy je to nějaký výraz postoje ke světu, způsob řešení situace. To jsou věci, které mě baví spontánně. Svého času jsem miloval Nevidadlo Ivana Vyskočila, mám velmi rád anglický humor, paradox... Takový humor je pro mě životní oázou.

Vladimír Hulec

OD HLAVY AŽ K PATĚ

Naštěstí Šiki Rajská konečně opustila šálky, šátky, přívěšky a vlastně celé krky i dekolty a odebrala se na neméně důležité doplňky, kterými jsou tašky, brašny, kabelky a jiná příruční zavazadla. Jako v ráji se cítila, když mohla vybírat z desítek kabeliček a brašen – prozradila na sebe další svoji slabost: nejdůležitější věcí na divadelní přehlídce je kabelka, příruční taška nebo batoh (ale batoh se dostává pomalu do ústupu, hlavně u žen!). Lidé bez tašky nebo kabelky působí nedůležitě, nevytříbeně! Noste prosím cokoli jako kabelu, i kdybyste tam měli mít pouze vstupenky do Jiráskova divadla nebo kartičku do Sálu Josefa Čapka. Prosím vás podepsanou! Vaše drahá Šikina Šikula s kabelkou vlastnoručně vyrobenou z tříděného odpadu.

Ano, říkala jsem, že kabelka nebo příruční zavazadlo je opravdu nezbytné, ale nemyslela jsem tím igelitku! Proboha, igelitka je opravdu už jen na odpadky nebo velkou svačinu, ale neukazujte ji veřejnosti tímto způsobem, nedávejte ji nikdy na odív!

Prvotřídní ukázka správného, pravého zavazadla vhodného na festival, dokonce přehozeného na pravou stranu těla! Sladné barevně k oblečení, materiál perfektní. Skvostné! A vejde se vám tam opravdu všechno potřebné!!! Více takových vaků a pytlů.

Tady mám trochu problém s tím, že vím, jaká hlava ke kabelce patřila. Ano, byla to opravdu hodně mladá hlava milé a krásné ženy, která by ale měla rychle změnit svůj styl nebo zestárně společně se svým příručním zavazadlem. Kůže, ani proužky u tašek už několik dní nefrčí! A protože mám slabost pro odvážlivce, kteří si i přes módní festivalový výbor dělají, co chtějí, neprozradím věk ani jméno. S pohledem pouze na kabelu by se dalo jednoduše uhádnout jméno Drahomíra a věk 48 let. Tak to snad rychle hoďte do kontejneru – pozor na tříděná zavazadla!

Kabelkám zdar, co přijde dál? S láskou
vaše Šiki

Groteska

Nápadité, energicky vyrovnané herecké výkony, cituplné. Divadelní zážitek. Díky.

Zdeněk Grečnár

Pěkné což, a ač toto představení ušetřilo moje zvukovody, o to víc polechtalo bránci a u srdce zahrálo – něco takového jsem ještě neměla tu čest vidět. Díky.

Kamila Dušková

Milé, vtipné, radostné, umné a chytré. Vrátili jste mě do krásné éry grotesek a všechno jsem vám sežrala. Opět jste neklamali.

Lenka Janyšová

Ukázka toho, jak lze i v dnešní době, a to z jeviště, bez jediného slova rozvášnit celý sál. Prostě nádhera!

Jaroslav Vondruška ml.

Úžasný. Úplně jsem se s nimi ocital na filmovém plátně. A pan policajt byl dokonalej.

Vít Herzina

Inu, octl jsem se na pár okamžiků ve 30. letech...

František Týmal

DS DeFactoMimo Jihlava MARTIN KOLÁŘ: GROTESKA

KOMIK A JEHO SVĚT

Inscenace Groteska má jasné a čitelné určení: pocta žánru němých filmových grotesek. Každá z postav je typizovanou figurou hollywoodských „sennetovek“ – policajt, zločinec na útěku, nápadník, kráska, číšník, falešný žebrák, tulák. A situace jsou typizované jakbysmet. Od honiček, kopanců a dortových bitev přes dojemné polibky, svatby a falešná objetí po úvodní či závěrečné titulky s krátkými „filmovými“ sekvencemi. Vše je doprovázeno jednoduchými klavírními či jen nástrojově mírně rozšířenými tanečními rytmy, přesně, jak to máme zakódované z filmů promítaných kdysi v levných kinech a (do)dnes v pořadu Komik a jeho svět. Hudební složka inscenace je podstatná, nutí totiž herce být stále v pohybu, ve střehu, zpracovat i nečekané situace v rytmu. Její ragtimové synkopy vzbuzují neustále pocit zrychlenosti, spěchu, to, co v úspěchu němých grotesek hrálo myslím velkou roli. Jakmile totiž komici opustili tyto rytmy a jednoduché tvary a pokusili se o složitější formy, mnoho jich uhynulo a po čase i celý žánr. Teď jej ve filmu už nenajdete, jen sem tam na divadelních prknech. U nás je tímto „uhranutím“ známý Boris Hybner a věřím, že touto inscenací by byl nadšen. Přes všechny její pohybové či gestické nepřesnosti, přibližnosti, jež z této inscenace dělají „jen“ komedii pro pobavení. V tomto žánru je totiž také ukryto obrovské řemeslo, opravdové základy moderní pantomimy. Jihlavští ovšem tímto směrem nejdou. Každá z figur je evidentně hraná spíš činohercem než mimem. Jihlavským jde myslím „o něco

jiného“, možná méně ambiciózního, ale stejně podstatného – o nalezení a ozkoušení (si) radostnosti a naivity prvotních filmových grotesek a o poukázání na to, že tento humor je stále funkční. Že nešlo jen o konkrétní dobu, již s jedinečnou nadsázkou Sennetovi komici zachycovali a parodovali, ale že současně zobrazovali lidské typy a situace, jež jsou a byly vždy: outsider versus autorita, láska versus násilí a moc, humor versus tupost. Přes všechnu drsnost to byl obrovsky humánní (až sentimentální) pohled na svět. Grotesky rozesmávaly, rozradostňovaly a dojímalý, dávaly na chvíli zapomenout na okolní svět, byly cestou do říše srandy a fantazie. A přesně to je cílem – a podle všeho dovršeným cílem – této inscenace. Jistě by se na ní dalo ledasco vylepšovat, zpřesňovat, herecky i dramaturgicky dotahovat, jistě je v ní mnoho amatérismu a jen určitého „rychloukašného“ okouzlení. Současně ale poučeného a v rámci stavu tohoto žánru u nás osvěžujícího. Jistě by předávání „falešných“ milenců ve valčíkové scéně měli být odhazováni a odebírání přesněji a rafinovaněji, jistě by bitka s dorty měla být důkladnější a propracovanější, zrovna tak jako úlety a odlety policajtských čepic, trestaneckého kapesníku či kufříku. Jistě by kostýmní převleky mohly být nápaditější, stejně tak jako honičky se „zatáčkami“ na jedné noze a či kolem lavičky, přeskoky z auta do auta (mimoходом současné jihlavské značky JI... mi přišly jako příjemný vtípek) a podobně. To už bychom se ale bavili o profesionálním tvaru, na který často nedosáhnou ani Boris Hybner a jeho žáci. Ti dokonce často nedosáhnou ani na to prvotní – humor. A na ten Jihlavští dosáhli měrou vrchovatou. Budíž jim za to – v době oslav 50 let moderní české pantomimy – vzdán hold a dík. A také za to, že po letech se z kolínské přehlídky dostala na Hronov inscenace, již je radost vidět.

Vladimír Hulec

RESCESTNÍ RECENZE A GRÓ TESKNÁ DOBA NĚMÝCH FILMŮ

Nabit dojmů hned po akci a legraci v sále, sedím si tady u compu a kopu, přímo vykopávám chytrost.

Co napsat? Když! „Mlčeti zlato“ stojí v programu DeFacto. Mimo? Asi takto: Fór je fťom, že to už bylo a kinematografie dávno okouzli la naši mysl jako model perfeCtního tvaru, jako živé obrázky zalhaly nám v zmaru a zasáhla nás v okouzlení, že živ stále ten, co tu dávno není. Sentimentem se stal teď moment živelného probouzení Fórformy gagů vyšumělých jako šampus. Na scéně mnoho kopanců a pus, milovníků, zrádců, policajtů a lůz, kliše a slz. Dokonalá souhra těl... živomrtvo, ale já ne nepřítel. A co je lovely-líbezný present či být prezent se ukázat v dovednosti a přesnosti triku? Přijeli jste v pruhovaném ...iku...tréníng, znak od JiHlavy až k patě? Lidem se zalíbít přinést uvolnění, už se netýrat, už se démony nestrašit a pořádně nabažit poplašené duše ze všednosti. Došel mi dech, jak perfektní spěch rytmu a dokonalá copy. Ale coby? To, co vlastností filmu bylo, ukrást svět, přebrati diváka filmu divadlem podařilo se pod napsím „U nás“.

Medailon

Z názvu DeFactoMimo je patrné, že studio se samo umístilo někam mimo čas a prostor, mimo centra a hlavní proudy, přičemž se ovšem nikdy nebude štítit sahat a z různých časů, prostorů a proudů si tu a tam něco vypůjčit. Kromě tohoto umístění "opravdu mimo" je ze zkratky DFM patrné i další klíčové slovo: deformace. Tím si studio zajišťuje právo veškeré půjčené myšlenky a nápady deformovat k obrazu svému a přitvářet si tak svět, aby byl hezký k životu, čili aby se na něm něco pěkného a zajímavého dělo... www.dfm.wz.cz

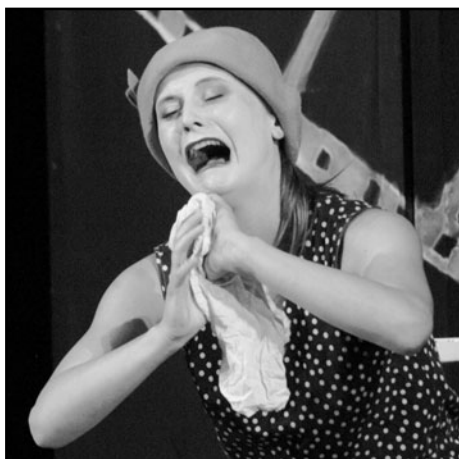
red

Pročež tolik znaku na lavičce, židli, stolku, paravánku, že je to film, abych se neztratil, či neutopil? Vidím 24 x 60 obrázků za minutu v přesný čas a toužím vás vycítit aspoň jednou sekundou, kdo jste a proč jste kopie vlastní Copy-doby? Nezachytil jsem, i když byl jen malý nepatrný moment strachu. Že vše je program A ŠLAPE to v tempu. Má kamera neb komora v hlavě hltavě nahrává a neživo zde v 3D.

Jste na pomezí žánrů divadla a atrakce. Zvědav jsem, zda vůbec legrace z ReProdukce a střet divadla s filmem není vaším omylem. Laterně Magice přebíráte okolnost v neměnném hudebním plánu, černému Srncovi a pruhovanému Hybnerovi slávu. Ale cítím mrtvoživo. Plagiát Recese a s dovolením - už jdu spát, jsem mimo. Fakt.

Tomáš Žižka

Martina Koláře

ze souboru DeFactoMimo Jihlava, který je autorem, režisérem, ale také samotným protagonistou Grotesky.

Jaké skóre má Divadlo DeFactoMimo Jihlava na Jiráskově Hronově? A jak se vám hrálo včera?

Hrajeme tady letos popáté. Poprvé před čtyřmi roky jsme hráli Hukot 4 a Drahouška Annu, předloni jsme hráli Románek a loni jsme přijeli s Mrkvajzníky (Modrej drahokámen, zelená Gizela...), ale v prostoru Jiráskova divadla hrajeme poprvé. Včera se nám hrálo dobře. Měli jsme strach z velkého prostoru a také z tolika lidí, dohadovali jsme se i o podlaze: mám rád, když klouže, kluci zase ne. A horko je vždycky všude. Jsme zvyklí na prostor tak pro 50 lidí, což je ideální - nazkoušené je to i pro prostor bez elevace, možná by byl lepší Čápkův sál, ale chtěli jsme také světla, protože s nimi to pořádně funguje.

A proč zrovna groteska jako žánr?

Vždycky jsme dělali věci, které jsem napsal, ale pak jsem už nic nenapsal, protože nestíhám. Všichni chtěli zkoušet

a tak jsme se pustili do klasiky (Námluvy od Čechova), čehož se v Jihlavě asi lekli diváci a nechodili... My jsme se tedy také lekli a řekli si, že klasiku už dělat nebudeme a nakonec jsme zjistili, že když je to nonverbální, tak se nemusí nic psát. Na začátku jsem měl vybrané asi 4 hodiny hudby, z toho jsem se snažil vytáhnout nejlepší tracky a z nich se vytvořil jednoduchý příběh...

Nemáte žádný problém s tím, že jste zároveň autorem, režisérem a ještě si v Grotesce hrajete?

Trochu mi vadí, že si v tom hrají, protože při zkoušení nebo při představení to nevidím, ale mám kamarádku-dramaturgyni, která sama přišla a začala nám do Grotesky kecat a já jsem byl rád. Herci se totiž vžijí do role, ale už nevnímají, že přehrávají, anebo jestli fór už není mimo. Právě Míša Bučlová nám vždycky řekne: „Tohle je už dlouhé, tohle tam nepasuje...“ A natřela nám nakonec i dorthy.

Len

Obráz

nejasného konce.

Bavilo mě sledovat trojici mužů, kteří (i v zastoupení) vědí, o čem hrají, slyší na sebe a je jim rozumět. Obráz jsem vnímala jako skvělou konverzační komedii. Škoda jen

Lenka Janyšová

Téma mne nijak neoslovilo. Nemohu tedy říci, zda-li se mi představení líbilo či nikoli.

Jaroslav Vondruška ml.

většinou nebyly motivované, což rušilo pozornost. Jinak velmi dobré představení.

Trochu pomalý rozjezd (expozice je docela zdoluhavá), ale finále se náramně vydařilo. Jen mně osobně vadilo pohybování herců v prostoru, protože přechody

Zdeněk Grečnár

Dobrá hra, režie a hlavně herci. To myslím naprosto vážně. Proto nechápu, proč jsem se celou dobu tak strašně nudil.

Vít Herzina

Nevím, co říct. O lidských vztazích je těžké mluvit, musí se zažít. A tito tři pánové určitě věděli, o čem to je.

Kamila Dušková

Zkazit takovouto předlohu by byla ostuda. A to se nestalo, ba naopak...

František Týmal

DIVADELNÍ STUDIO MLADÝCH PŘI DIVADLE ŠUMPERK YASMINA REZA: OBRAZ

KRIZE A ÚČTOVÁNÍ STŘEDNÍCH LET

Divadelní studio mladých při Divadle Šumperk hraje dva roky a dramaturgicky se orientuje na prověřené dramatické texty (Hrobka s vyhlídkou, Rozmarný duch, Jederman). Takovým textem je i hra francouzské autorky Yasminy Rezy *Obráz*, která představuje typ dobře napsané komedie a která prošla úspěšně mnoha jevišti profesionálních scén. Už proto, že nabízí nejen vtipný, francouzsky brilantní dialog a vděčné téma, ale i vděčné herecké postavy.

Inscenace šumperského souboru staví na pravděpodobnostní konvenci od realisticky pojednané scénografie až po v zásadě psychologické herectví trojice představitelů. Úprava seškrtala text do únosného rozměru hodiny a čtvrt trvajícího představení, které se ubírá poměrně svižným tempem. A ubíralo by se ještě s větší hladkostí, kdyby nebylo zbytečných zatmívaček mezi jednotlivými obrazy s gongem a hlasatelkou časoprostorových změn, jež beztak vyplývají z dialogu a kontextu příběhu. Totéž by se dalo říci i o momentech, kdy postavy vedou komentující monology do publika, vykrojené ze tmy jen hledáčkem štychu za snaživého „štronza“ ostatních herců. To jsou prostředky zbytečné a staromódní.

Trojice představitelů (s hrajícím režisérem zaskakujícím za nepřítomného kolegu

v postavě Ivana) si své role docela užívá, daří se jim odlišit jednotlivé životní postoje svých hrdinů, iniciované koupí úžasného obrazu. Sarkastický provokatér Marek (Alexander Slankuš), blazeované suverénní majitel unikátního díla Boris (Aleš Krauer) a bezkonkurenčně přizpůsobivý tmelící element Ivan (zaskakující režisér Zdeněk Stejskal) vycházejí v jejich provedení dobře diferenciovane, z jejich chování postupně opadávají masky společenské stylizace a hrany se groteskně ostří.

Přesto je tu jeden velký – a podle mého názoru nepřekonatelný – problém. Hra vypovídá o životních postojích, zkušenostech a krizi vztahů tří přátel ve středních letech, přičemž tato krize pramení z proměny mladíků do mužů, kteří už mají za sebou své zisky i prohry a také patřičné deziluze a prozření z nich pramenící. Ale v šumperském představení hrají tyto postavy pánové ve věku, na který Marek, Boris a Ivan vzpomínají jako na idyllické doby jejich ještě bezproblémového přátelství. Kluci v tomto věku ale mají jiný slovník, jiné modely jednání, jiné způsoby, jak vést spor. Takže já jim to, co o sobě říkají, až tak moc nevěřím. V jejich inscenaci funguje hra spíše v rovině vtipné situační komedie, která publikum nepochybně baví. Dotknout se i jejich méně zábavných a hořkých stránek je ale tak trochu nad možnosti a síly představitelů. Nikoli náhodou sklízí v inscenaci tohoto titulu již řadu let slávu trojice Milan Lasica, Milan Kňažko a Marián Labuda. A není to jen zásluhou jejich nepochybně větší zkušenosti herecké, ale především životní.

Radmila Hrdinová

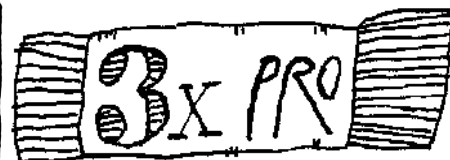
MNOHO POVYKU PRO BÍLÝ KUS PLÁTKA

Hra Yasminy Rezy „Obraz“, s níž se představilo Divadelní studio mladých při Divadle v Šumperku, je osvědčenou, zábavnou, brilantně napsanou konverzační komedií s přiměřenou dávkou intelektuálního, absurdity a emocí, která je vděčnou příležitostí pro tři mužské protagonisty. Text nenabízí mnoho možností interpretace a umožňuje pouze technicky lepší nebo horší scénickou realizaci. Daná inscenace je založena na přímočaré ilustraci textu a je v tomto smyslu provedena přiměřenými prostředky, s vkusem a odpovídajícím jevištním šarmem. Scéna je řešena v duchu stylizovaného realismu a v rámci dané divadelní konvence umožňuje rychlé proměny prostředí. Herectví usiluje v intencích textu o věrohodné předvádění chování postav a ve vypjatých momentech

hledá oporu v poněkud všeobecném a nadbytečném psychologickém prožívání. Někde se protagonisté nechali strhnout k předvádění svých hereckých schopností, které bylo na úkor smyslu rozehrané situace. Pro herecké ztvárnění daného textu by byla přiměřenější větší míra nadhledu, bezprostřednější rozehrání situačních impulsů, větší konverzační pohotovost i zřetelnější charakteristika postav. Tato bravura konverzačního herectví je však věcí dlouhodobější tradice a přímé zkušenosti, která většinou chybí i na českých profesionálních scénách. Zvláště v první polovině byla inscenace poněkud retardována „stmívačkami“ s nahranými komentáři a rytmus dialogů ulpíval v mono- tónnosti. Posléze se však inscenátorům podařilo dosáhnout odpovídající gradace a strhnout publikum. Představení bylo odměněno bouřlivým potleskem, který znovu potvrdil nebývalý komerční úspěch uvedené hry. Obávám se však, že se při vší účtě k technické bravuře textu jedná především o mnoho povyku pro bílý kus plátna.

Jakub Korčák

Zdeňka Stejskala,

režiséra inscenace a odvážlivce, co operativně zaskočil a ztvárnil roli Ivana za Jiřího Tyšlice, který se odjel podívat, jak se páří velryby

Vzpomněl jste si při svém hraní na to, jak se asi má Jiří Tyšlic na velrybách? Jak se vám vlastně hrálo?

Musím říct, že Jiří chtěl jet na Hronov, ale výlet za velrybami dostal jako dárek od svého bratra. Jelikož se tato turistická atrakce odbývá jen jednou do roka, trvá pouze 14 dní a čekací doba v pořadníku je 4 roky, dal přednost velrybám před JH. A jak se mi hrálo? Vystudoval jsem soukromou hereckou školu, rok jsem hrál ve Zlíně a teď působím 6 let v Šumperku, takže mám hereckou průpravu, ale přesto jsem byl na začátku šíleně nervózní, hrozně jsem to voral a skočil jsem pár replik... Ostatní naštěstí stihli zareagovat včas.

Jako režisér vybíráte pro soubor hry, jaké texty vás zajímají?

To je složitá otázka, je těžké vybírat nějaký text, prostě čtu, čtu, čtu a když uvidím něco, co mě osloví nebo by se hodilo pro náš soubor, tak to nasadíme. Teď zrovna přemýšlím nad Woody Allenem. U ochotníků se snažím vyhnout klasickým kládám jako je Lucerna, Naši furianti apod., tyto texty mi přijdou těžké. Je však pravda, že inklinuji ke klasičtějšímu divadlu, takže alternativní věci taky nevybírám. Současný autor, současná téma, současná vztahy – to mi přijde jako ideální kombinace. V hrách mi jde vlastně jenom o vztahy.

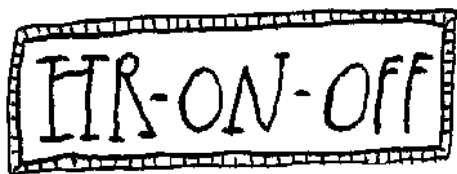
A jaké vztahy máte v souboru?

Myslím, že vynikající. Je nás totiž jen šest – tři chlapi, tři ženy. Takové šílenosti jako v Obrazu v souboru neprožíváme. Když zkoušíme, tak se shodneme, protože mám jako režisér poslední slovo. Režii se teď věnuji čím dál víc a musím zaklepat, že mi to jde slušně: profesionální scéna mě poprosila, abych udělal dvě klubové inscenace. Teď jsem dělal pohádku, chystal jsem horor od Goldflama a dá-li bůh a štěstí, mohl bych dělat i nějakou větší hru.

ZUV

Medailon

Divadelní studio mladých při Divadle Šumperk vzniklo v polovině roku 2004 odstěpením od šumperského ochotnického souboru Divadelní studio. Díky Zdeňku Stejskalovi se soubor spojil s Divadlem Šumperk, které hercům poskytuje veškeré prostory. Soubor dosud uvedl hry Hrobka s vyhlídkou Normana Robbinse, Rozmarný duch Noela Cowarda a Kdokoli.

Hr - Zap. - Vyp.?

Předznamenávám, že když se níže zmiňuji o Klubu (nejen) mladých divadelníků a seminaristech, mám na mysli všechny semináře, vyjma KPR (Kurz praktické režie).

Jako dlouholetý účastník JH jsem zakusil na vlastní kůži (i myslí) tady v Hronově různé formy vzdělávání. Z dokumentů vím, že proces výchovy ochotnictva je spojen téměř se vznikem Jiráskových slavností již za 1. republiky. Zažil jsem masové a bouřlivé diskuse k inscenacím v budově u mostu (již tam není - stojí tam panel JH) a taky v sokolovně za předsednictví A.M. Brousila. Později „pentličkové“ semináře ve škole - účastníci mohli chodit jen k těm lektorům a do těch tříd, které odpovídaly příslušné barvě pentle viditelně nošené na oblečení.

Ale o minulost nejde.

Dosavadní systém seminárního vzdělávání, jak je praktikován již druhou desítku let, je v každém případě nejrozsáhlejší, který jsem tu kdy zažil. Nejen co do počtu seminářů, ale i počtu účastníků.

Jen za posledních 10 let, když přihlédnu k ročnímu průměru účastníků a k procentu opakujících se frekventantů, je to cca 1500 až 1800 účastníků zcela nově vyškolených (jako by tu byli prvně). Ze zveřejňovaných údajů se dovídám odkud jsou, odkud nejvíce, odkud nejméně, kolik děvčat (jak se semináře feminizují) atd. Sporadicky ve výpovědích seminaristů se dovídám, proč se tady na JH objevili. Dovím se tak, že si na semináři někdo procvičuje angličtinu, že ke studiu práv chce něco vědět o divadle, že u profiků (či škole) semináře chybějí atp. Také se ale dovím, že v souboru nemají techniku, takže se sem přišel procvičit, nebo že v souboru vzniká mladá parta, tak se sem přišli poučit.

Útržkovitě, individualizované výpovědi jsou však, podle mého názoru, málo, chceme-li znát obecnější pohled o „kvalitě“ seminaristů. Snad bychom měli vědět, jak se zúčtuje systém K(n)MD směrem ke konkrétní činnosti v amatérském divadle. Nejen přínos individuální a obecně prospěšný, ale konkretizovaný do určitého místa, určité party či souboru. Protože se teď moc kultivuje, řekl bych - jak probíhá „kultivace dovnitř.“ (V ekonomickém slovníku bychom našli heslo „efektivita“.)

Zajímalo by mě, jak ti, co prošli K(n)MD, využili toho, čeho na JH nabili? A kde se v amatérském divadle ocitli? Kde dnes jsou?

A na druhé straně, proč nepřísnit kritéria výběru směrem k praktické potřebě amatérského divadla? Vždyť snad nejde o to,

MALÉ VINOHRADSKÉ DIVADLO PRAHA ANONYM: MASOPUSTNÍ ŠELMOVSKÝ KOUSEK

MASOPUSTNÍ KOUSEK PŘEDPŮLNOČNĚ ZNAVENÝ

Den před odjezdem na Jiráskův Hronov jsem navštívila barokní zámecké divadlo v Českém Krumlově, kde byla uvedena dvě představení komického operního intermezza La serva padrona (Služka paní) G. B. Pergolesiho. Česko-francouzská produkce pod hlavičkou souboru Collegium Marianum se v unikátním prostoru pokusila o dosti zdařilou rekonstrukci barokní operní produkce od zvuku dobových nástrojů až po gestickou i pohybovou stylizaci hereckého projevu. O to víc jsem byla zvědavá na rekonstrukci jiné českokrumlovské inscenace z přibližně stejné doby první poloviny 18. století, kdy vznikla i Pergolesiho opera.

Malé vinohradské divadlo z Prahy v čele s režisérem Václavem Martincem se odvážně pouští do neznámých divadelních vod. Loni to byly japonské frašky kjógen, letos pokus o commedii dell'arte. Sedm herců a pět muzikantů se inspirovalo postavami ze stěn Maškarního sálu českokrumlovského zámku. Ploché figuríny v životní velikosti umístěné na scéně ožívají do podoby herců v dobových kostýmech, kteří hrají za nimi, s nimi a posléze i bez nich. Herci jsou pohybově šikovní a mrštní, zpívají, většina z nich i dobře mluví, hudebníci

hezky hrají, to, co nám herci předvádějí, je zjevně baví. Metají kozelce, vstupují do kontaktu s diváky, do jejichž přízně se po vzoru svých komediantských předchůdců vlichocují i lokálními a aktualizacími nárazkami. A přece kolem mě upadá stále víc diváků do mrtvolné strnulosti a jejich nepřítomný pohled svědčí o bloudění ducha kdesi daleko od Hronova, Hansvursty, Kolombíny i karnevalu. Přiznám se, že i mě pohled sklovatěl, víčka se klížila, pozornost opadávala a kousek mi připadal čím dál míň šelmovský. Představení se pro mě ubíralo ve stereotypním temporytmu a všechno to nastavování, šišlání, zcizování a protahování téhle jednoduché hříčky mě uvádělo ve stále hlubší divácký pesimismus.

Tak kde byl zakopaný pes? V přesunu produkce z parku do divadelního sálu? V pozdní noční hodině, kdy většina publika měla za sebou od půl páté už tři představení? V mé neschopnosti nastavit recepční čidla na vlnu téhle poctivě míněné zábavné produkce? Nevím. Ale možná to byl jen můj problém. Řada diváků se očividně bavila a bouřlivý aplaus na konci představení, který zazníval kupodivu spíše ze vzdálenějších řad hlediště, byl jistě upřímný. Ostatně, ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, můj nizozemský kolega formuluje anglicky do sousedního počítače své naprosté nadšení ze zhlédnuté produkce. Takže se omlouvám, vina byla zřejmě na straně unaveného příjemce.

Radmila Hrdinová

DJEKU JU

I am a theacher at the Hronov festival for the international workshop. My Czech language goes as far as 'Dobri den' and 'Djeku ju'. I watched this performance without the language, but I think I understood a good part of it and I enjoyed it very much.

The performance was scheduled in the park, but cancelled due to the bad weather. Fortunately I would like to say. I think this performance will come more to its' right in the big theater then in the park. Although I can understand that the beautiful characters will be interacting with the audience perfectly in the open space of the park, I was glad they had the good lights, coulisses and other fascilities of the theater. Their performacne deserved them.

A person in all dressed in black hit a gong very gently. Lights down. Second hit on the gong and immediately the stage was filled with Commedia Dell' Arte characters and musicians. Music was played and people were dancing, making poses and performing smooth acrobatics. The joy and lust for acting and playing filled the stage.

I am not an expert on Commedia Dell' Arte, so I cannot say if the characters were perfectly correct. First Colombino is introduced and I think I recognize Pulcinella in the older woman on the stage. I see Dottore in his roll and Luciette (as the young female lover). Suddenly the very energetic Hanswurst (Arlechino) jumps into the stage with a nice flipover. Then, disguised as an old man, the young lover appears. Although I could not understand what they were saying to each other, their

expressions were telling the story just as well.

As it should with Commedia Dell' Arte characters, the humor is directed perfectly into the mise-en-scene, making the actors constantly end up in familiar Commedia situations. This means a lot of sexual jokes, farting, funny expressions and perfect timing.

The actors held the tempo up real high. I cannot speak of their text or pronunciation, but their phisical acting was sharp. They were strong, well coordinated and could do several acrobatic moves - that demand practice - fluently. Their timing was good and they transformed easily.

There was wel-performed interaction between the actors and musicians as well. The musicians had sharp timing when making the comical sounds on which people would get slapped, fall down, etc. Timing is everything in this kind of theatre and the people on the stage were tuned in to each other very fine.

Although the atmosphere was very energetic, I missed having a concentrated focus a couple of times. At some moments, there were several scenes, or happenings at the same time. I did not immediately notice this, because I was watching one of them and so I missed out on other happenings. The singing could use some more attention, it was a bit harsch sometimes. But then again, it was pretty beautiful at other times as well. I was wondering if they would have generated more interaction with the audience when they would have performed in the park as planned. It was not easy in this theatre, because of the distance between audience and actors. In this performing style it is easy to look for the contact.

With this much dancing, singing, acrobatic acting and the rich mise-en-scene, it was a big pleasure to watch this performance. I enjoyed it in between of the hard laughing crowd.

Remco de Vries

Recenzi Remco de Vries

ponecháváme pro dnešní číslo Zpravodaje v původním znění a vyhlašujeme soutěž o nejlepší překlad! Jako odměnu nabízíme nový mobilní telefon **Siemens C35i**. Prvním možným adeptem na vítězství je redaktorka Zpravodaje Jana Soprová, ale vyhrát může kdokoli z vás. Své překlady výše uvedené recenze noste do redakce Zpravodaje dnes do 23:30.

red

aby tady bylo co nejvíc seminářů a co nejvíc seminaristů.

„V principu“ nic nemám proti systému výchovy a vzdělávání zde na JH. Jen se domnívám, že bychom efekt neměli posuzovat podle kvantity, ale kvality. A neměli bychom přeceňovat jepičí čas, který je takovému způsobu vzdělávání věnován. Myslím, že mnohem cennější jsou cyklické systematické praktické dílny (proto jsem v úvodu vyňal KPR) – nebylo by něco takového možné i zde na JH? Nebylo by to ve prospěch amatérského divadla efektivnější?

Dušan Zakopal

P.S. Za dobu, co pamatuji, efekt v rámci K(n)MD byl – inscenace Ženitby semináře DRH lektorského dua Kotisová – Zajíc. Výjimka potvrzuje pravidlo. Díky za ni!

D. Z.

Hrst názorů a pocitů

František Laurin shromáždil své ovečky do kroužku a říkal, že první den měli anonymní písemnou anketu, proč se sem lidi přihlásili. Teď, po pár dnech, jsme je najednou vystavili přímé konfrontaci. Neptala jsem se na jména a věk jako obvykle, pouze zaznamenávám některé názory:

- Cvičení jsou takovou terapií, sama v sobě se uklidňuju, poznávám se. Jsme na tom opravdu všichni stejně a uvědomuju si, že třema nemá smysl.

- Hlavně se teď „otkráváme“ a nacházíme každý v sobě tu bariéru, kterou postupně odstraňujeme. To se myslím daří. Nejdřív jsme byli všichni takoví stydliví, a tohle hrozně pomáhá.

- První den jsme na tom byli všichni stejně. Vůbec jsme se vzájemně neznali. A naše seznamování nebylo to tradiční „Dobrý den, já jsem ta a ta, přijela jsem proto a proto...“. Dělalí jsme cvičení, že kterých jsem až měla husí kůži. Poznávali jsme se navzájem. Za tři čtvrtě hodiny jsme věděli, jaké má kdo oči, jaké má rysy ve tváři, jaké má vrásky. A až úplně nakonec celého dne jsme se dozvěděli, jak se kdo jmenuje. Tohle byl zásadní moment. Měla jsem pocit, že někoho dokonale znám, i když jsem vůbec nevěděla, jak se jmenuje. Zjistila jsem, co můžu od těch tváří očekávat.

- Když jsme sem přišli, tak to vypadalo jako psychiatrická léčebna. Ale pak do toho vstoupilo léto a ta krásná atmosféra...

- Líbí se mi, že tu děláme spíše praxi než teorii, že si leccos vyzkoušíme na vlastní kůži.

- Nevěřila bych, že je možné se za dva tři dny nebo jen za pár hodin tak otevřít ostatním. Při některých cvičeních jsem si říkala – pane bože, tohle už asi nikdy nezažiju.

- Když to budu někde vyprávět, myslím, že mi neuvěří. Když mi třeba někdo zavolá z domova, jsem sice ráda, ale svým způsobem mě to vlastně ruší. To, co tady děláme, je nesdílitelné lidem, kteří stojí mimo. Nikdo to nemůže pochopit.

- Je to pro mě domov, takže se sem v myšlenkách budu stále vracet. A příští rok se na Hronov určitě vrátím...

jas

A CO TAK HLE

SEMINÁŘ ABC JAKO ABECEDA

Za své lektorování semináře Abecedy divadla by František Laurin, režisér, pedagog Státní konzervatoře v Praze, mnohaletý lektor a porotce amatérského divadla, měl dostat vyznamenání. Je jedním z nejvytrvalejších účastníků Hronova a jeho seminář patří k těm, kterými mladí divadelníci obvykle na JH začínají (ani letos to není výjimka, většina frekventantů je na JH úplně poprvé). Seznamují se tu se základními pojmy všech elementů, z nichž se skládá divadlo.

To, kudy se bude kurs konkrétně ubírat, záleží na složení frekventantů, jejich nadšení do práce, aktivitě. Právě v letošním roce se sešla skupina, kterou baví především divadelní praxe a mají snahu si co nejvíce věcí vyzkoušet na vlastní kůži.

František Laurin říká: „Zatím jsme se věnovali úplným základům, objasňovali si základní pojmy z divadelní praxe. Teď máme v plánu cvičení, která by tyto základy měla rozvíjet. Jedná se o dialogy, cvičení na emocionální situaci a na emocionální paměť. A potom si zkusíme na tom dialogu naznačit, co dělá režisér, když dostane text do ruky. Pokud to vyplyne ze souvislostí, skočíme občas jen letmo k historii divadla (šířeji to nemá smysl, to by byla spíše věc dramaturgů). Chtěl bych také říci pár slov o práci scénografa, režiséra, kritika, teoretika. Ale hlavní část budeme věnovat praxi, tak jak si to seminaristi žádají. Obdivuji odvahu, se kterou k práci přistoupili. Rozhodli jsme se, že si rozdělíme monology, které si pak v sobotu dopoledne přehrajeme. Je to vlastně práce navíc, kterou si dělají samostatně, naučí se nazpaměť texty a pokusí se je interpretovat po svém. Na výběr jsme si dali monolog Julie s lahvičkou z Romea a Julie, monolog Agáty při vybírání ženichů z Ženitby, scénku Truffaldina a Hamletovu řeč k hercům.

Mám pro ně taky jedno překvapení – půjdeme společně na starý hřbitov a tam se necháme tak trošičku unést atmosférou.

Dostanou za úkol vymyslet drobný jednoduchý příběh, drobnou situaci, která se na tomto místě mohla odehrát. Jsou tam pochované děti z minulých válek, a tak to může být příběh, který se odehrál dávno. A najdete tam taky romantický kout, kde se mohou odehrávat milostné schůzky. Takže tímto způsobem si vyzkoušíme i takové to autorské vidění. Je to samozřejmě maratón. Pro toho, kdo přijede na Hronov, je toho strašně moc najednou. Protože to není jen kurs, ale také sledování představení, navazování přátelství, půvab sezení po představeních. Těch dojmů je strašlivě mnoho, a teprve za čas, až se člověk vrátí domů, může si srovnat, co mu vlastně z toho zůstalo, co si odnesl...

Jana Soprová

MÁ MÁMA MÁ MALOU ZAHRÁDKU

Hurá jupí do ttttttttttttttttttttttt s iniciací!
Otom, jak učit se správně mluvit, s Jaroslavem Kodešem, režisérem Českého rozhlasu v Praze, režisérem amatérského divadelního souboru Tyl Rakovník, ale i dalších souborů, porotcem, organizátorem akcí a také lektorem letošního semináře I – Iniciace mluvy.

Letos jsem seminář pojal trošičku jiným způsobem, a to směrem k jeho názvu. Předcházející dva roky jsem měl seminář v Hronově přímo o jevištní řeči a přednostně jsme se zabývali artikulací, fonací, tvořením a spojováním hlásek, čemuž se samozřejmě věnujeme i letos, ale ne tak intenzivně. Pracujeme spíš na interpretaci textu, a to jak publicistických žánrů (zprávy, eseje...), tak uměleckých žánrů, především povídky, kterou mám připravenou. Dostáváme se k dovednostem, které interpretace vyžaduje, např. k správné artikulaci, spojování hlásek apod.

Zajímavé je složení letošního semináře. Přijeli lidé z různých koutů republiky. Mladí lidé, kteří mají charakteristické mluvní návyky z regionů, z kterých pocházejí. Např. hoch z Karviné, mluvící typicky ostraváckým nářečím (zkracování samohlásek, s důrazem mnohdy na sudou slabiku), což je pro ostatní výborná praktická ukáзка. Máme tady i pravé Pražáky s širokými vokály a také je u nás slečna z Moravy - z míst, kde se velmi změkčuje, kde se mluví mazlivou řečí. Zase charakteristický člověk z regionu, který umí perfektně říct to, co nemá být ve správné mluvně spisovně podobě. A na druhou stranu máme

i seminaristu z oblasti, o které se tvrdí, že se tam hovoří asi nejlépe spisovně (Vrchovina kolem Jihlavy). Opravdu mluví velmi dobře. Skupinu mám tedy složenou z praktických ukázek, a tak nemusím zbytečně teoreticky vyprávět, stačí říct: poslechněte si toho nebo toho...

Každému seminaristovi musí být jasné, že za deset dnů ho nikdo mluvit nenaučí, ale nicméně jisté základy dostane a pokud je schopný na sobě pracovat a ví, jak na to, může se spoustu věcí odnaučit a naopak naučit. Minimálně se naučí poslouchat, jaké chyby dělá. Nahrávám projev seminaristů také na magnetofon a ukázky si pak pouštíme. Tento postup zopakujeme víckrát. Důležité je, aby se lidé naučili slyšet sami sebe. Poslouchají také kolegy, kteří hrají na JH na jevišti. Povídáme si o představeních a rozebíráme, komu se zrovna v té disciplíně, kterou zkoušíme, dařilo nebo nedařilo.

Ukázka mluvního cvičení:

Balada pro A = Pantáta Franta Haškal, náramná mazavka, spal na hambalkách a tak nahlas chrápal, až lampa zhasla. Za almarama stála bandaska v kanafas zavázaná, takzvaná „šnába“.

Seminaristé

A co říkají na Íčko seminaristé, kteří denně musejí zvládnout nejedno cvičení na správnost mluvení ve skupině osmnácti lidí z různých konců republiky?

Snažíme se naučit pořádně mluvit – cvičíme např. výslovnost samohlásek, zvýraznění rytmu ve větě, abychom dávali důraz na slabiky tam, kde má být. A odnaučujeme se různé chyby, které máme v mluvě. Učíme se správně dýchat, což je základ pro správné vyslovování a součástí semináře jsou také rozborů představení z minulého dne.

Patrik Kubas, 33 let

Přihlásila jsem se do semináře hlavně kvůli Jardovi, protože jsem u něj chtěla být. Také mi vyhovuje, že je to spíše neherecký seminář a líbí se mi, že Jarda se nám věnuje individuálně a zvlášť nám říká, co děláme špatně, a to je podle mě hodně přínosné.

Adéla, 23 let

Přijel jsem, abych si vyzkoušel, jestli aspoň trochu mluvím správně, pokouším se totiž hrát v divadle. Děláme různá dechová cvičení a etudy. Akorát jsem si myslel, že budeme číst víc různých textů, často opakujeme ty stejné, ale vše ostatní mi naprosto vyhovuje.

Daniel, 24 let

V semináři jsem proto, že neumím mluvit. Byl jsem sem vyslán naším divadlem. Říkali mi, že mluvím jako prase. Loni jsem byl u Michala Hechta a tam to bylo stále v pohybu, což mám rád. Tady trochu trpím tím, že se stále sedí a mluví. Člověk ráno přijde mírně spařený a tak mu to trošičku leze na nervy. Jinak se mi tady líbí.

Radek, 27 let

Jsmo na Hronově podruhé a nechťely jsme do semináře, kde bychom musely nějak uplatňovat herecké výkony. Líbí se nám tady hodně moc, Jarda je perfektní.

**Barbora Fraňková a Anna Kohoutová,
18 let a 18 let, obě z Třeboně**

Nejdříve jsem z toho měla trochu strach, protože jsem z Ostravska a s mluvou mám problém, ale už jsem se tu něco naučila, dá se říct, že vlastně hodně, což je super. Možná si díky tomu zahraji i v nějaké hře!

Verča, skoro 20 let

Ohlasy čtenářů a diváků

**Když se řekne... feminismus,
(Nemůže) může nás to pěkně vyděsit
Aneb od feministek
k přebalovacím pultům**

Na autorskou feminiádu jsem šla s obavou a smíšenými pocity. Moje obavy pramenily z vědomí, že zatím je u nás velmi těžké „pohrávat si s nadsázkou, úsměvem a humorem“ (viz. program) s tématem, či pojmem feminismus.

Feminismus je v této společnosti stále považován za „bubáka“. Noční můra mužů a cosi nehodného žen. Co to feminismus vlastně je, o co mu jde? Skoro nikdo přesně neví. A nejjednodušší a bohužel obvyklé, leč hodné out, je vyprávět cosi o mužatkách, agresivnímu brojení proti mužům.

Byla jsem zvědavá, jak si s tímto pojmem a jeho obsahem poradí mladá generace, nezátížená tolik předsudky a snad již lépe informovaná a vzdělaná. Možná jsem v koutku své feministické duše doufala, že konečně někdo dokáže nestrážit feminismem, leč pobavit a třeba i trochu nabourat zevšeobecnující představy o mužích a ženách, ale i o feminizmu.

Doufala jsem marně.

Nevím, proč se toto představení dostalo do Hronova. Nemůžu-můžu věřit, že je takto zpracované téma feminismu natolik novátorské a „in“! Otázek by bylo více. Možná se na ně bude hledat a nacházet odpověď v různých seminářích, při diskuzích, ale jedna otázka myslím zůstala i přes „nadsázku a humor“ opět nejasná:

O co tomu feminizmu tedy doopravdy jde?

Ve zkratce: feminismus (spíše feminizmy) coby ideové proudy nebo sociální hnutí dekonstruuje zažitá stereotypy, kriticky reflektuje realitu, usiluje o celospolečenskou změnu, o morálnější a etičtější společnost, ve které neexistuje mocenský útlak (nejde jen o ženy a muže, ale i o etnické, sociální, a jiné skupiny), společnost rovných příležitostí pro všechny. A rovné příležitosti v ideálním stavu tady a teď jsou třeba i to, že kromě všech úžasných dílen a seminářů bude při sestavování příštího programu hronovského festivalu počítáno s programem pro děti hereček a herců, seminářů a seminářů, či návštěvníků divadelních představení, přibudou na toaletách přebalovací pulty a mnoho ochotníků - rodičů nebude muset vynechat svůj oblíbený prázdninový program.

**Dana Radová
(maminka dvou synů, výtvarnice,
pedagožka a manažerka, režisérka
divadelní společnosti Křoví)
Žába na prameni o.s.**

P. S. Chci organizátorům a organizátorkám poděkovat za skvělé zážitky, i za úžasný Zpravodaj (klobouk dolů, nechápu, jak to stíháte). Jen mi opravdu chybí ten program pro děti, abych mohla všechno stíhat vidět a slyšet. Ale i tak je hronovský festival každý rok pro mne nejkrásnější dovolená.

- redakčně kráceno -

PC – OHLÉDNUTÍ ZA ÚTERKEM

Venku deštivé počasí, ale uvnitř sucho a teplo.

Schází se 99 účastníků, z toho 6 lektorů a jeden pes.

Hlavní témata debaty:

Text a kontext (vychází z představení Spomienky budúceho starca a je diskutováno po dobu 64 minut)

Problematika žánru v autorském divadle (vychází z představení Tak takhle to bylo aneb Život je jen náhoda a je vyčerpáno za 22 minut)

Závěrečných 12 minut je na základě požadavku z pléna věnováno představení Nemůže mů(u)že.

Nejdelší souvislý vstup: Daria Ulrichová

ZE ZÁKULISÍ ANEB KDO JSOU TI, BEZ KTERÝCH BY JIRÁSKŮV HRONOV NEBYL

Zastavení páte – u uvaděček v divadle

Za uvaděčkami do Jiráskova divadla jsem šla s dojmem, že je to skupinka alespoň pěti šesti dam. Překvapilo mě, že ve skutečnosti jsou jen dvě, externí pracovnice místního KIS. Pravda je, že během JH jim pomáhají brigádnice.

Danuše Šimková a Věra Jirmanová právě připravovaly programy na stolek pod bustou Aloise Jirásky. První z nich, menší postavy, se se mnou ochotně pustila do povídání, druhá přizvukovala z povzdálí. Paní Šimková pracuje jako uvaděčka už 19 let a paní Jirmanová něco kolem deseti.

Jak jste se k téhle práci dostaly?

Když jsem nastupovala do důchodu, zeptala jsem se místního ředitele (tehdy KRUH Hronov – pozn. red.) Miroslava Lelka, jestli tu není místo a on mě vzal.

Pracujete tady během celého roku. Kolik akcí to asi obnáší?

Teď poměrně málo. Všechno je hrozně drahé a lidi málo chodí do kina i do divadla. Promítáme už jen jednou týdně a nejvýš dvakrát do měsíce je divadelní představení, většinou jen jedno. Sem tam nějaký koncert. Ale pak jsou taky taneční v Čapkách, to je od září každá sobota.

Diváci se s vámi sejdou při vstupu do budovy, ale vaše práce jistě obnáší i další věci....

Musíme připravit programy a pak přicházejí návštěvníci, ptají se na ledacos, musíme jim poradit kde co seženou, posíláme je do Informační kanceláře a tak podobně.

(28 minut) – překonává tak včerejší pěkný výkon Jána Zavarského (18 minut)

Vytrženo z debaty:

V divadle můžete být sebesvobodnější, můžete se třeba stavět na hlavu, vždycky se ale musíte trefit do jisté konvence. Konvence založená na rušení hranic mezi jevištěm a hledištěm ale není slučitelná s konvencí klasického tradičního iluzivního divadla. (Jan Císař)

Feminismus považuji za jev, který škodí ženám. (Vladimír Štefko)

red

Můžete se dívat na představení?

Ne ne, to nemůžeme, tady se nezamyká, v zimě jsou tu kabáty, kolikrát sem někdo přijde, něco hledá... to se nedá nic dělat.

A když skončí představení?

My jenom pozhasínáme, zamyká za námi paní Kolínová. Všechno musíme důkladně prohlédnout, aby nám někde někdo nezůstal.

Stalo se vám někdy něco takového, že jste někoho nebo něco kuriózního našly?

To bychom vám mohly vyprávět! Jednou jsem nahoře na záchodě našla sedět spícího pána. Kalhoty měl takhle dole... To víte, byl namazaný. Tak jsem došla pro pana Kopeckého z Čapkáče, on šel, natáhl tomu člověku kalhoty a povídá mu: „Musíš jít ven!“ No dobře, tak já jsem to všechno obešla, jdu dolů a zas jsem ho našla na záchodě v přízemí! Jirka Kopecký ho pak vyvedl až ven na schody. Všelijaké takovéhle příhody se stanou, člověk si to ani všechno nepamatuje.

Během JH je práce víc, nemáte těch lidí někdy už plné zuby?

Ale no tak – někdy vás naštvou, někdy z nich máte radost, prostě jak kdy. Jsme tady ale proto, že máme rády divadlo a máme rády lidi!

Pavlaína Schejbalová

DOKUMENTY NAŠÍ POMÍJIVÉ PRÁCE

Čtyři obsáhlé knihy zachycující dosavadní vývoj českého amatérského divadla (Cesty, Bibliografie a 2 díly Místopisu), ani rodící se rozsáhlá databáze (www.amaterskedivadlo.cz) nenahradí místní a regionální publikace, které detailně zachycují činnost ochotnických souborů. Potěšitelné je, že poslední léta jsou na takové práce opravdu štedrá. To už zdaleka nejsou jen soupisové brožurky s výčty představení, jaké soubory vydávaly obvykle ke svým výročím (ovšem i za ty patří vydavatelům díky), ani obsáhlé encyklopedické soupisy informací jako je Místopis.

Nejvýznamnějším počinem, skvěle doplňujícím tyto nezbytné základní informace je vydání dalšího významného díla divadelního historika Františka Černého Divadelní život v Jaroměři 1819 - 1918 (Akademia 2003, 400 stran). Tam už autor ochotnické divadlo zařazuje do souvislosti společenského vývoje země, regionu a místa, do souvislosti paralelního působení kočovných divadelních společností a hlavně dospívá k obecnějším závěrům o působení divadla ve středně velkém českém městě a v kontextu s vývojem divadla u nás.

Podobné vlastnosti už má řada dalších publikací. Tak práce Rudolfa Faltejska Okouzlení divadlem (Třebechovice pod Erebem, Symposion 2005, 127 stran) přináší nejen pohled na tradici ochotnického divadla v místě, ale i závěry vyplývající z jeho sběru historických divadelních materiálů na Královéhradecku.

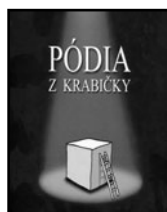
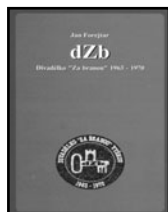
Tohoto rodu je i publikace Dvě století Městského divadla v Broumově (Město Broumov 2005, 110 stran). Ta zase shrnuje studie o německém a českém divadle ve městě, pyšnicím se jednou z nejstarších divadelních budov u nás (1804).

Radniční divadelníci zase ve spolupráci se Studijní a vědeckou knihovnou Plzeňského kraje vydali soubor příspěvků z vědecké literární konference, kterou uspořádali u příležitosti výročí založení Divadelního spolku ochotníků v Radnicích pod názvem Divadlo národního obrození a jeho souvislosti. Najdete v ní pětadvacet studií a úvah na uvedené téma (Radnice, Plzeň 2005, 288 stran).

Velmi zajímavým dokumentem zabývajícím se genezí a zánikem Divadélka Za branou (1963 - 1970) ve Vyškově je knížka Jana Forejtara (Vyškov 2003, 160 stran). Je to dokonale popsán obraz práce a osudů jedné scény průbojně působící v období totality.

Jako nesoustavné nahlédnutí do historie malých neprofesionálních scén 60. let 20. století uvedli vydavatelé (NIPOS 2005, 188 stran) publikaci nazvanou Pódia z krabičky. Studie, vzpomínky a dokumenty doplněné dvěma CD s písničkami dokládají významný vklad amatérských malých scén vývoji českého divadla.

Dalo by se ve výčtu pokračovat. Ale od čeho bychom potom měli bázi Bibliografie na stránkách www.amaterskedivadlo.cz.

Jiří Valenta

Co sbalíte na JH?

Co bezpodmínečně zabalíte do svého zavazadla na Jiráskův Hronov a co do něj zaručeně nedáváte?

Několikero trenýrek si vozím, triček, košilí a ponožek. A zásadně si nevozím prášky na spaní.

Rudolf Felzmann,
lektor Klubu režisérů SČDO

Já si беру do Hronova Vincentku, protože po třech dnech nemůžu mluvit. A když si ji náhodou zapomenu, musím koukat, jak jsou otevřené lékárny. A co si neberu - naučnou literaturu, protože na ni nemám čas.

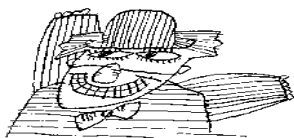
Majka Kotisová,
lektorka semináře DRH

Vždycky si do Hronova беру dobrou náladu, pevné nervy a, bohužel, špatně odhadnu peníze, takže málo peněz. A snažím se nechat doma předpojatost.

Vladimír Zajíc,
lektor semináře DRH

Kresba: Petr Kopl

SOUTĚŽ

Najdi si svého medvěda

Hrajte o knihu **Pódia z krabičky** (nesoustavné nahlédnutí do historie malých neprofesionálních scén 60. let 20. století. Kniha je doplněna pětideskovým albem se stovkou písní amatérských divadelníků.)!!!

Pro radost, rozptýlení a zábavu ukrýváme do každého čísla Zpravodaje JH medvěda. Všechno se před vámi skrývá a bere na sebe nejrůznější podoby. Vaším úkolem je objevit schovaného medvěda a přinést do redakce zprávu o jeho poloze. Kdo medvěda najde, bude strčen do redakční krabice. S tou každý večer zamícháme a vytáhneme z ní jednoho šťastného výherce, který dostane dárek od NIPOS: Pódia z krabičky

Jak se do soutěže zapojit?

Krabici na odpovědi najdete u vchodu do budovy spojující Jiráskovo divadlo a Sál Josefa Čapka (pokud prší, je krabice hned za dveřmi). Na odpovědní lístek napište své jméno a kontakt, abychom vám mohli cenu předat. Uzávěrka dnešní soutěže je o půlnoci. Upozornění: Zadání, ani správná odpověď z minulého čísla není správnou odpovědí v tomto čísle.

Správná odpověď z minulého čísla:

Medvědí rodinka se nám nekontrolovaně množí... Mezi hvězdičkami, které hodnotí jednotlivé inscenace na str. 13, jste mohli objevit souhvězdí Velké medvědice. Ovšem dva černí medvědi se nám vetřeli také do programu na str. 15 a 16. Všechny možné varianty jsme uznali jako správnou odpověď. V tomto čísle však Černý medvěd v programu už nesoutěží a není správnou odpovědí. Hledejte jiného člena medvědí rodinky!

Výhercem publikace Pódia z krabičky se dnes stává **Jana Houšťková**. Blahopřejeme!

red

Předání ceny Pavlovi Skálovi.

ŽENA MEZI MEDICÍNOU A DIVADLEM

Jednou ze zajímavých žen v pozadí, která na Hronově pracuje jako překladatelka z francouzštiny v kursu Dílny tvůrčího psaní Cayi Makhélé, je **KATEŘINA URBANCOVÁ**. Bývala dětskou hvězdou (Čekání na stříbrné zvonky, Monika a hříbě s hvězdičkou, Lékař umírajícího času, Zastihla mě noc), vystudovala francouzské gymnasium a poté současně dvě školy - činoherní herectví na DAMU a medicínu. Dnes je doktorkou - specialistkou. A divadlo zůstalo koníčkem.

Jako malá jste hodně hrála ve filmech. Pamatujete si, jak jste se k hraní dostala?

Měla jsem fotku v hereckém oddělení na Barrandově, právě díky tomu, že moje maminka byla herečka. Myslím, že jsem byla vybírána do filmů výhradně typově. Zvali mě na konkursy, a jednou jsem byla obsazena do filmu Monika a hříbě s hvězdičkou dokonce bez konkursu.

Jak to přišlo, že jste vystudovala současně DAMU a medicínu?

Vylučovací metodou jsem na konci studia na gymnasiu podala přihlášku na dvě školy - na DAMU a medicínu. Byla jsem přijata na obě a rozhodla jsem se, že to zkusím zvládnout. Začala jsem studovat medicínu a zeptala jsem se profesora Horanského, který mě přijímal na DAMU a který mě znal už z Liberce, jestli mě vezme do ročníku, který bude otvírat o rok později. Řekl ano a tak jsem spadla do ročníku Borise Rösnera, Evy Salzmannové a Miloše Horanského.

Studium na dvou takových školách bylo velmi náročné. Jak jste se s tím vyrovnávala?

Snažila jsem se to dělat co nejpoctivěji. Samozřejmě, že každý z těch oborů byl o něco ochuzený, nešlo dělat obojí na 100%

Jak jste se rozhodovala po škole, čemu se vlastně věnovat?

Přemýšlela jsem o alternativách, ale osud to vyřešil za mě - přišla nabídka medicínská, ale herecká ne. A tak jsem nastoupila do nemocnice v Hradci Králové. Zatímco můj spolužák Filip Rajmont hrál v hradeckém divadle, já jsem tam sloužila v nemocnici.

Věnujete se dost náročnému oboru. Co vás na něm láká?

Anesteziologie a resuscitace je hodně dramatický obor - umrtvování a ožívání, něco mezi životem a smrtí. Je to dramatické, je to akční, setkáváte se tu s lidmi v mezních životních situacích, musíte se rychle rozhodovat. Ten obor má svůj přesah, je velmi zajímavý, ale zároveň hodně náročný - především na psychiku. Když pracujete na oddělení, které se vyznačuje 20% mortalitou, což znamená, že z pacientů, které přijmeme, každý pátý umírá, je to často velmi smutné a emocionálně náročné. Musíte tedy moc dobře vědět, proč to děláte. Taková ta původní představa, že budeme zachraňovat lidi po velkých bouračkách a velmi nemocné lidi, se brzy vyčerpá a člověku hrozí, že hrozně brzy vyhoří. Je třeba najít něco hlubšího, naučit se od toho víc odpočívat, protože tohle má tendenci člověka velice brzo vysát. Umírání a věci s tím spojené jsou vůbec velké téma. Právě teď bych měla jet na delší stáž do Francie, kde se zabývají kromě péče o nemocné také prací s jejich příbuznými. To je velmi důležité, protože si musíme uvědomit, že člověk neumírá jen tak, ale umírá někomu. V souvislosti s tím je pro mě zajímavá doktorská etika - na toto téma píšu doktorandskou práci. Kromě toho mě zajímají také psychosomatické disciplíny a také artetapie.

Proti takto náročným disciplinám je „dělání umění“ vlastně takový relax. Hrajete ještě někdy?

Díky tomu, že jsem vystudovala francouzské gymnasium, zahrála jsem si malé role i ve francouzských filmech, jeden

z nich šel u nás v televizi, ten druhý se teprve připravuje. Nedávno jsem dostala příležitost od režiséra Kodeše pracovat v rozhlase, a to mě moc bavilo.

Být lékařkou v sobě nese spoustu odpovědnosti, a mám pocit, že právě rozhlas by mohl být takovým průsečíkem mých dvou profesí.

A na závěr ještě otázka k Hronovu. Je to pro vás tady práce nebo spíše zábava?

Částečně je to relax, částečně vzpomínka. Byla jsem oslovena už potřetí, abych na JH překládala z francouzštiny v seminářích. Je tu takový uzavřený, úplně jiný svět,

odehrává se tu spousta příběhů, setkání, člověk má pocit, že je mimo prostor a čas. Takové vyběhnutí z tradičního života je vždycky přínosné. Navíc je pro mě příjemné, že se tu setkávám se svými bývalými profesory a mám šanci vidět koncentrovaně spoustu divadel, na což samozřejmě během roku nemám čas. Zajímavá je pro mě i práce v semináři, myslím, že postupně se hlavním tématem našeho semináře stalo hledání hranic a poznání toho, jak se tyto hranice porozumění mohou posunovat a jak je třeba tolerance obou stran. Jde tu o dialog, někdy velice tvrdý, který má ovšem nějaký smysl.

Jana Soprová

čtvrtek 17. srpna 2006

9:00 - 13:00 – semináře a dílny

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

**14:00 - 14:30 (C1), 18:00 - 18:30 (B1),
22:00 - 22:30 (A1)**

– **Základní umělecká škola**
Soubor Pachýř Pačejoř Plzeň
Konrád Bužle: Veselé příhody Pachýře a Chroše

14:00 - 14:55 (A), 16:30 - 17:25 (B)
– **Sál Josefa Čapka**
DS Ztracená existence Praha
Alexandr Guha: Dentální rapsódie aneb Stomatologická revue

15:00 - 16:00 – Park Aloise Jirásky
Pantomimická jednotka Řeč
Kašpárek mezi lidojedy

15:00 - Náměstí ČSA
Panoptikum Maxe Fische

15:30 - 17:55 (A), 20:00 - 22:25 (B)
– **Jiráskovo divadlo**
Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
Josef Tejkl: Bílí andělé pijí tesavelu

17:00 - 17:30 – Park Aloise Jirásky
NJOŘEK - koncert hudební skupiny

18:00 - 19:30 – ZUŠ Hronov
Komorní pěvecký koncert

19:00 - 20:00 – Park Aloise Jirásky
Skupina historického šermu - Červený rytíř

20:00 - 21:20 (A) – Sál Josefa Čapka
Malá scéna Zlín
Martin Sherman: Když tančila...

20:00 - 22:30 – Park Aloise Jirásky
ORKA - koncert stylové hronovské skupiny

UPOZORNĚNÍ

Ve sprchách ZŠ došlo včera v noci k havárii – kdosi ze seminaristů nechal téci vodu na zem, vytopeny byly dvě třídy!

Z toho plyne poučení: **Zavírejte vodu!**
Pokud se bude něco podobného opakovat, **nebudete se mít kde osprchovat!**

Též došlo k ucpání záchodů toaletním papírem!

Z toho plyne poučení: Však vy víte, jaké...

red

SMS POEZIE

Esemes poezie pokračuje vážně skvěle! Jste tvořiví, báječní, neschází vám „básnická stěva“ a romantické duše. Jen tak dál, jen tak dál. Tak ráda čtu teď zprávy s hronovskými rýmy!
*vers*604 43 34 85

Včera tak k večeru
Sedím zas v Singeru
Všude byl takový prazvláštní klid
Dám si šest piv a pak
Nemajíc vindru
Chodím a hledám s kým
Mohla bych žít.

Annička

Odsávačka povodní
Odsávala mnoho dní
Odsála až na podlaží
Kdepak se teď rybky množí?
V odsávačce?
Uvnitř?
V ní?

AJAJ

Když Norka touží po norku,
Nor startuje ponorku.
Pak s hlubokým ponorem
Moří Nora za Norem.

A+B+J

Jak moře širošíř
Chci omývat dva ostrovy
Ač hraji si jen se slovy,
Já toužím po skutečném obrysu,
Jež vykreslil se u mysu,
Který tak dobře znáš,
Když sama si ho omýváš.

VDC

Rozleptej mě svým úsměvem,
ať zjistím, co jsi zač.
Zlámej mi prsty pod sněhem,
ať poznám, co je pláč.

Ahasver

Každé pořádné divadlo mívalo dříve krásně vymalovanou oponu...

Unikátním oddílem miletínské expozice Muzea českého amatérského divadla je sbírka opon venkovských divadel. Najdete tam opony plné alegorických postav od slavných malířů, ale i zobrazení podob měst a vesnic, jak je zachytili místní amatéři. Na obrázku opona ze Žirče (1922).

red

Přečtete si...

V repertoárové příloze časopisu Amatérská scéna vyšly už víc jak čtyři desítky textů divadelní her. Jsou mezi nimi i ty, jejichž nastudování jsme viděli na JH – Daniil Charms, Jozef Krasula: Spomienky budúceho starca a Pavel Němec: Tak takhle to bylo aneb Život je jen náhoda. Tyto hry a mnohé další zakoupíte v informačním centru JH, kde si také můžete objednat časopis Amatérská scéna.

red

středa 16. srpna 2006

9:00 - 13:00 – semináře a dílny

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

13:00 – 14:30 (C1), 16:00 – 17:30 (C2)
– **Sál Josefa Čapka**
Divadelní spolek Haná při MěKS Vyškov
Vladimír Nabokov: Lolita

14:00 – 15:10 (A), 16:30 – 17:40 (B)
– **Park Aloise Jiráka**
DS Tábor
Carlo Goldoni: Vějíř

15:00 – 16:30 (C2), 18:00 – 19:30 (B2)
– **Základní umělecká škola**
Divadlo Divan studentů DiFa JAMU Brno
Samuel Beckett: Konec hry

**15:00 – 15:50 (B2), 18:15 – 19:05 (B1),
21:30 – 22:20 (A2)**
– **ZŠ Hronov (vchod přes Info centrum)**
Teatro Plysolino Hradec Králové
Černý medvěd a Želva: Plyšový zajíc do lesa
nepatří

15:00 – 15:25 – trávník Jiráskova divadla
Malé divadlo Praha - Posvícení v Hudlicích

16:30 – 17:30 (A), 20:30 – 21:30 (B)
– **Jiráskovo divadlo**
Divadelní soubor TiNa Ni NA Ni
Jeugd-Theater-School Alkmaar, Holandsko
Ari Peterse a Susan van Hulst: Yaacov

18:00 – 18:15 – trávník Jiráskova divadla
Malé divadlo Praha - Loutkové varieté

19:30 - Náměstí ČSA
Panoptikum Maxe Fische

19:45 – 21:00 (A), 22:00 – 23:15 (B)
– **Sál Josefa Čapka**
Útvar totálního divadla Vydrž! Praha
Tom Tamten: Venku!

20:00 - 21:15 – Park Aloise Jiráka
G - POINT FUNKTION

**ČESKÁ
SPOŘITELNA**

CDS NÁCHOD

STŘEDEČNÍ LUSK

se před vámi ocitá v podobě malého nenápadného roháčka. Ne, abyste před ním vzali roha!

0. první část tajenky
1. chemická značka vodíku
2. dovednost (nejen chemická)
3. anglicky autobus (pro ty z vás, kdo neumějí anglicky, vynechtejte auto)
4. druhá část tajenky
5. koukej! (naléhavě, hovorově, expresivně, domácíky)
6. zkratka pro kusy
7. samohláska, ale není to ani a ani e ani i ani o, ale je to ...

Tajenka: Včera měla svátek Hana a dnes už to není dáma. Dnes má svátek muž! Jáchyme, všechno nejlepší a přijď si do redakce pro..... předá ti ji

Křížulka Rohatá

Víte, že...

Divadlo vede prý k mravní zkáze, neboť je provozováno v prostranných dvorech zájezdních hostinců, což svádí jen k tomu, aby se v pokojích, jež byly na pavlačích kolem dvora, prováděly nemravnosti pod záštitou návštěvy divadla. Provozují se prý kusy znemravňující mládež, dochází prý k četným neštěstím při tlačenicích, kapsáři mají prý zde bohaté lovy, je nebezpečí při časté střelbě na scéně, nával lidí obojího pohlaví dává příležitost k nemravnostem a lid se odvádí od služby boží. Z omezovacích ustanovení bylo nejdůležitější, že divadlo se mohlo hrát jen tehdy, neumělo-li v Londýně tři dny po sobě padesát osob, dále nepřípadlo-li představení na neděli a den sváteční, byl-li text schválen předběžnou censurou a byla-li zaplacená dosti vysoká daň ve prospěch humanitních a charitativních ústavů londýnských. Každé překročení těchto ustanovení mělo býti stíháno krutými tresty peněžitými a vězením.

Útržky z knihy V. K. Blahníka Světové dějiny divadla (1929) vybírá Jana Soprová

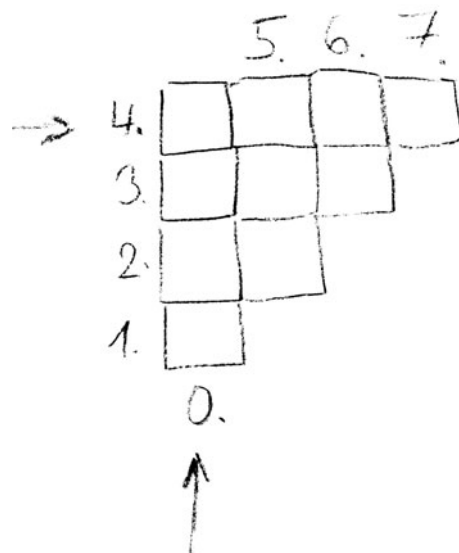

„Kdo nechá puštěnou sprchu, toho uškrtím!“ (Marcela Kollertová, vedoucí KIS)

„Dnes máme takový ‚sračkový den‘... Ale jinak dobrou chuť!“ (Roman Toušek, pravá ruka starostky a levá Marcely Kollertové)

„Von za to nemůže, von je výtvarník...“ (Vladimír Hulec)

Vladimír Hulec se považuje za veterána socialismu. (z redakce)

Prosím pozor – pozor – pozor!

Při včerejší posvatební hostině v bazénu došlo k jedné velmi nemilé události. Jednomu z mafiánských bodyguardů – jinak frekventantu semináře S – se ztratila skleněná karafa na víno s vyleptaným emblémem Tritonu. Původně byla v džínové batikované brašně, o kterou tolik nejde, ale ta karafa je velmi vzácná, neboť majitel k ní má dlouholetý vřelý vztah. Proto moc prosíme, pokud někdo karafu viděl či ji má (možná ji někdo omylem někam uklidil), dejte zprávu buď přímo do semináře S (Malý sál Jiráskova divadla) nebo do redakce Zpravodaje. Poctivého nálezce odměna nemine.

Moc děkujeme!

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 76. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná,
Pavla Schejbalová, Vladimír Hulec

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Sazba: Michal Drtina

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 16. srpna 2006 v 5:23h

Vychází: 16. srpna 2006 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!